

## Pablo Hasél vs Brigada 1238

Les últimes setmanes hem viscut dos episodis que han servit per posar a prova els límits del dret a la llibertat d'expressió als Països Catalans. El primer ha estat la detenció del raper lleidatà **Pablo Hasél**, acusat per l'Audiència Nacional espanyola d'un presumpte delicte d'enaltiment del terrorisme pel contingut d'una de les seves cançons, "Libertad presos políticos" (podeu escoltar-la en aquest enllaç). En aquest tema, **Hasél** reivindica la llibertat de l'anarquista Amadeu Casellas i inclou frases com "Prefiero GRAPOS que guapos", "Pienso en balas que nucas de jueces nazis alcancen" o "Ahí fuera prefieren a El Canto del Bobo que pensar con mi CD, me importa menos que la muerte de concejales del PP". El segon episodi ha estat la celebració d'un concert a Barcelona organitzat per les joventuts del partit d'extrema dreta Democràcia Nacional, on va participar, entre altres, el grup valencià **Brigada 1238**, de caràcter marcadament xenòfob, racista i espanyolista (podeu escoltar un dels seus temes, "Reconquista", en aquest enllaç). El concert es va realitzar en un local privat del Poblenou, The Other Place, i els Mossos d'Esquadra van intervenir de forma contundent contra un grup d'antifeixistes que s'hi havia concentrat per impedir-lo.

Els límits de la llibertat d'expressió són un terreny pantanós. Hom pot pensar que no es poden sobrepassar determinades línies vermelles: per exemple, la xenofòbia, el racisme, o l'apologia de règims dictatorials com el nazisme o el feixisme. Aquest argumentari, però, implica donar carta blanca al poder per coartar la llibertat d'expressió en altres casos en què potser no hi estarem tan d'acord: per exemple, en el cas d'un grup musical que, en les seves cançons, faci apologia de la lluita armada per la independència. On posem la frontera, doncs? Una possible limitació és la mentida: una cançó que negui l'Holocaust nazi contra el poble jueu, per exemple, està propagant una falsedat que causa un dany moral greu en tot un col·lectiu. I, per tant, la justícia hi hauria d'intervenir. Però en el terreny de les idees és més complicat, perquè tothom té les seves (inclosos els jutges i els legisladors). Davant la dificultat de delimitar una frontera, doncs, potser és millor no marcar-ne cap, i que cadascú sigui lliure de defensar els seus arguments encara que a la majoria de la societat li semblin vomitius. Des de la perspectiva d'algú d'esquerres, hi haurà qui se sentirà a prop de **Pablo Hasél**, sense necessitat de compartir al cent per cent els seus plantejaments. Però probablement l'única opció perquè **Hasél** pugui cantar el que canta amb totes les garanties és que **Brigada 1238** també pugui escopir les seves lamentables tesis. Hi ha una frase del pensador Noam Chomsky que resumeix aquest plantejament: "Si no creiem en la llibertat d'expressió per a la gent que menyspreem, no hi creiem per a res".

La defensa de la llibertat d'expressió a ultrança, però, té un problema: només funciona en cas que les idees puguin expressar-se en igualtat de condicions, en un ecosistema mediàtic sa i amb uns poders públics neutrals. Les tesis contra els immigrants de **Brigada 1238** són fàcilment desmuntables per uns mitjans que contextualitzin les seves informacions i refutin, a base de bon periodisme, aquells discursos que presenten els novinguts com a delinqüents. El problema, però, és que això no passa. Perquè dia sí, dia també, els mitjans juguen al joc de veure qui la diu més grossa, amb l'objectiu de vendre més diaris. I els poders polítics tampoc són neutrals: la doble vara de medir la vam poder comprovar, precisament, en el cas de **Pablo Hasél** i els **Brigada 1238**. El raper lleidatà va ser detingut per la policia espanyola amb nocturnitat i traïdoria, se'l va endur cap a Madrid emmanillat i ara haurà d'afrontar un judici per enaltiment del terrorisme. El grup valencià, en canvi, no va tenir cap problema per poder realitzar el seu concert, el conseller Felip Puig va enviar els Mossos a protegir el recital i, que se sàpiga, l'Audiència Nacional encara no ha obert cap diligència. Això no hauria de ser normal en una democràcia.

És clar, doncs, que als Països Catalans les idees no competeixen en igualtat de condicions. I que, mentre això no passi, els partidaris de la llibertat d'expressió haurem de seguir trepitjant terrenys pantanosos. De vegades, defensant-la, acabarem afavorint discursos que abominem. És un peatge que, inevitablement, ens caldrà pagar: potser serà la coherència l'única manera de, amb el

temps, vèncer i convèncer.